

РЕШЕНИЕ

№ 1306

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100511916 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 12160 от 10.07.2023 г. по гр.д. № 30558/2022 г. по описа на СРС, 45 с-в, е осъдена С.О. да заплати на „ДЗИ- ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК *****, сумата в размер на 1216,57 лв., представляваща суброгационно вземане за заплатено застрахователно обезщетение по полица № 440219213019108 за щети по л.а. „Тойота“, модел „Корола“, с ДК № ***** причинени при ПТП на 24.09.2020 г., включващо и ликвидационни разноски в размер на 15,00 лева, ведно със законната лихва за периода от 08.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Решението е постановено при участието на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, конституирано, като трето лице-помагач на страната на ответника - С.О..

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от ответника С.О., с изложени съображения, че обжалваното решение е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, при допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Посочва, че по делото не е установено настъпване на описаното ПТП при установен и твърдян от ищеца механизъм по вина на ответника. Изразява възражения, че в производството не е и доказана причинна връзка между причинените вреди от ПТП и поведението на ответника. Освен това в проведеното производство е установено виновно поведение на служителите на Софийска вода АД, което в случая не е отчетено от съда при

постановяване на решението. Въз основа на сключен концесионен договор С.О. е възложила на Софийска вода АД поддържане на водопреносната и канализационна мрежа, което е следвало да бъде отчетено от съда при разрешаване на спора по същество. Отправя искане за отмяна на решението и отхвърляне на предявените иски като неоснователни. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „ДЗИ- ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, в който изразява становище за нейната неоснователност. В хода на процеса като безспорно /чл.153 ГПК/ е било отделено обстоятелството, че ПТП е настъпило на пътен участък стопанисван от ответника С.О.. Освен това в производството е установен и механизмът на настъпване на ПТП, както и че причинените на автомобила вреди са в пряка причинно-следствена връзка с ПТП. Поради това и за настъпилия застрахователен риск следва да бъде понесена отговорност от С.О.. Моли за потвърждаване на решението на СРС и претендира за заплащане на разноски.

Подпомагащата страна в процеса „СОФИЙСКА ВОДА“ АД не изразява становище по въззивната жалба.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършената проверка по реда на чл. 269, предл. 1 от ГПК, съдът установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2 от ГПК.

Настоящият въззивен състав намира, че решението на СРС е правилно, като на основание чл. 272 ГПК препраща към подробните мотиви, изложени от първоинстанционния съд. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Регресният иск по чл. 54 ЗЗД е възможен само при наличие на гаранционно – обезпечителна отговорност на възложител на непозволено увреждане, която хипотеза в

настоящия случай е налице. Основанието да се разгледа регресният иск е фактът на плащане на обезщетението от възложителя или както е в хипотезата на обективно съединяване с обратен иск вследствие на уважен осъдителен иск срещу възложителя.

В случая противно на изложените от въззивника-ответник доводи, чрез събраните пред първата инстанция писмени доказателства, показанията на свидетеля Ц.Д.Г. и констатациите на приетата пред СРС, съдебно-автотехническа експертиза, която настоящия състав кредитира напълно по реда на чл.202 ГПК се установява, че на 24.09.2020г. в гр.София е настъпило ПТП при следния установен механизъм. На 24.09.2020г. в 07:10 часа сутринта, свидетеля Г., след като оставила детето си в училищния автобус, на връщане към дома, преди пешеходната пътека на пресечката на ул. „Дилянка“ и бул. „Никола Жеков“ в ж.к. „Свобода“, гр.София, пропада с автомобила си - л.а. марка „Тойота, модел „Корола“ с ДК № ***** в огромна необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, която впоследствие се оказала шахта, на която липсвало капак. Чрез констатациите на САТЕ се установява, че вследствие пропадането на ППС са нанесени следните щети: предна лява гума, предна лява джантата, преден ляв амортизатор, които щети от техническа гледна точка биха могли да настъпят и са в причинно-следствена връзка с така описания от свидетеля Г. механизъм на ПТП.

Доводите на въззивника, че ПТП не е доказано, чрез съставен протокол за ПТП от органите на реда, съдът намира за неоснователни. Действително произшествието не е посетено от органите на полицията и не е съставен протокол за ПТП, но по делото няма данни съставянето на такъв да е било задължително - чл. 7 от Наредба № I - 167 от 24.10.2002 г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с МПС. С разпоредбата на чл. 125, т. 8 ЗДвП се възлага службите по контрол на МВР да посетят задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато има един участник и МПС не е в състояние да се движи на собствен ход, поради причинените му от произшествието вреди. Такива данни по делото няма, поради което и произшествието не е посетено от съответните служби на МВР, доколкото не е била налице сочената хипотеза. Освен това, както правилно е отбелязал СРС в своето решение, неуведомяването на контролните органи не е основание за отпадане отговорността на ответника при доказани механизъм, вреди и причинно-следствена връзка.

В производството е установено, че между ищеца и собственика на увреденото ППС, марка „Тойота“, модел „Корола“ е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско +“, застрахователна полица № 440219213019108, с валидно застрахователно покритие към датата на ПТП.

Установява се, че при попадането на застрахования автомобил в деформирана и

необезопасена шахта на пътното платно са били причинени щети възлизащи на стойност 1216.57 лева, които са заплатени от застрахователя- ищец.

В производството е установено и че участъкът от пътя, на който е било реализирано процесното произшествие, е собственост на общината като част от общински път, чието изграждане, ремонт и поддържане се осъществява от С.О. на основание чл. 31 ЗП. Доводите на ответника, че не следва да носи отговорност за причинените вреди, тъй като отговорна за поддържането на водопроводната и канализационна мрежа е Софийска вода АД, съдът намира за неоснователни.

С разпоредбите на ЗДвП на С.О. е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в София, което включва и недопускането, съответно - отстраняването на дупки и неравности по тях. Съдът намира, че шахтата, в която е попаднал автомобилът, е дъждоприемна такава, а не канализационна. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 4, б. "б" от Закона за водите, уличните канализационни мрежи и дъждоприемните шахти в урбанизираните територии са публична общинска собственост. Операторите на водоснабдителните и канализационни мрежи, какъвто е и Софийска вода АД, поддържат и почистват връзката между дъждоприемната шахта и уличната канализация /чл.25, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на ВиК услуги.

Следователно С.О. следва да осигури безопасност на дъждоприемната шахта не само като стопанин на пътя, но и като собственик на уличната канализационна мрежа. Шахтата не е била обозначена и обезопасена по никакъв начин, видно от показанията на свидетеля, поради което съдът приема, че ответникът не е изпълнил вмененото му по закон задължение, от което са настъпили вредите. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията/без действията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място /т. 3 от ППВС № 4/ 30.10.1975 г./ В случая, собственик на улицата, на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС вр. пар. 7, ал. 1, т. 4 от ЗМСМА е общината, която съгласно чл. 11, ал. 1 ЗОС, следва да я управлява с грижата на добрия стопанин, като е налице обективна възможност за обезопасяването на улицата.

Поради изложеното, съдът намира че наличието на неподсигурен капак на шахта на пътното платно, явяваща се причина за ПТП, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които СО е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения, която освен това е и собственик на улицата, при наличие на обективна възможност за обезопасяването ѝ, което както се установи в производството не е направено /шахтата не е била обозначена от разстояние, че е с вдигнат капак, по начин да е видно за гражданите/общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл.

49 ЗЗД.

Поради изложеното, настоящия състав намира, че правилно СРС е приел, че за причинената на лекия автомобил имуществена вреда, която е последица от поведението на ответника СО следва да отговаря последния. Налице са основания за възникване на регресното вземане по чл. 54 ЗЗД за сумата 1216,57 лева, от която сумата 1201,57 лева-действителна стойност на имуществената вреда от ПТП и сумата 15,00 лева-ликвидационни разноски. Поради това предявеният иск по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ следва да бъде уважен до посочения размер, като решението на първоинстанционният съд в тази част следва да бъде потвърдено като правилно.

По направените по делото разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 505.99 лв. с ДДС.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 12160 от 10.07.2023 г. по гр.д. № 30558/2022 г. по описа на СРС, 45 с-в.

ОСЪЖДА С.О., БУЛСТАТ ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДЗИ- ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата 505.99 лв. с ДДС-разноски за настоящата инстанция.

Решението е постановено при участието на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, конституирано, като трето лице-помагач на страната на ответника - С.О..

Настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____